

титѣ и германцитѣ.

Въ Гърция отъ женитѣ първа поетесата Сафо облѣкла хламида. Отначало младитѣ хора я носили черна, но по-късно започнали да я носятъ бѣла.

Изобщо, гръцкитѣ платове били въ натуралния цвѣтъ на вълната и памука. Всичко се предѣло и тъчало въ кжщи. Все пакъ, въ Одисеята много често се говори за блѣстящи дрехи отъ пурпуръ. Само химасиона въ богатитѣ и луксозни малоазиятски градове Троя и Танагра, се правѣлъ по-голѣмъ и се боядисвалъ въ ярки бои.

Тамъ той добилъ името **Пеплосъ**. Носѣлъ се върху хитона, като обвивалъ главата, за да се виждатъ само очитѣ и носа, обвивалъ бюста съ ржцетѣ и падалъ до подъ колѣнетѣ, кждето се подавали богатитѣ дипли на дългия хитонъ. Това облѣкло било възприето почти отъ всички малоазийски народи (Фиг. 22).

Фиг. 21. Йониецъ съ кжсъ хитонъ и върху него хламида.

Фиг. 22. Гъркиня отъ Мала-Азия (Танагра). Върху дългия хитонъ носи пеплосъ, въ ржката огледало и на главата петазъ.

Въ Тесалия химасиона се носѣлъ мѣтнатъ на рамото, като шалъ, или завързанъ на главата, като забрадка. Въ такъвъ случай се правѣлъ отъ много тънъкъ памученъ платъ. Споредъ дебелината, голѣмината, или начина на обвиването и случая, тази